

MEESTERSLAAF
Marcellinus van der Eng

Meesterslaaf – autofictieve roman
Marcellinus van der Eng

© 2024 R.M. van der Eng

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de houder van het auteursrecht.

Omslagwerk en foto © R.M. van der Eng

autofictieve
roman

‘Men weet wellicht veel meer van u
Dan u van mij zult weten, nu: ...’

MEESTERSLAAF

Deel 1

1

Noem dit een dagboek van een gek. Iemand die aan paranoïde aanvallen lijdt voor mijn part. Maar ik wil wel de waarheid kwijt. Mijn waarheid. Een waarheid die ik al zo'n twee jaar met me meedraag en die gepaard gaat met incidenten die voor mij alleen te verklaren zijn doordat ze veroorzaakt zijn door iemand die mij op z'n minst stalkt. Ik vraag u niet om medelijden. Het enige wat ik wil is gerechtigdheid, wat dat ook moge inhouden. Misschien wil ik alleen uw lezend brein, dit in plaats van uw luisterend oor.

Ik hoop dat ik op tijd alles af heb, want ik ben bang dat ik er niet lang meer ben. De reden daarvoor zijn veel incidenten die de laatste tijd gebeuren in mijn leven en die niet meer toevallig kunnen zijn.

Ik hoor nu de "waterslag", dat is een keiharde slag op de leiding na het dichtgaan of opengaan van de kraan. Maar ik geloof niet dat het een echte waterslag is. Het slaat alleen hard toe wanneer ik achter mijn bureau zit te werken, dan hoor ik de luidste slagen. Het lijkt of iemand kan meelezen met wat ik schrijf of meekijken met wat ik doe.

Zonet kreeg ik weer merkwaardige pop-ups op het scherm van mijn laptop te zien, ik moest het wachtwoord steeds intikken voor het e-mailaccount van mijn bedrijf. Hiermee kwamen alle herinneringen weer terug van de incidenten met mijn computer.

Zo'n twee jaar geleden, ik weet niet precies wanneer, want al mijn whatsapp-chats zijn verdwenen, crashte mijn computer. Dit kan gebeuren. Maar mijn vaste computerkenner zei dat de crash niet door een virus of zo kon worden veroorzaakt, maar intern in mijn woning fysiek moest zijn veroorzaakt door een of andere stick in de computer te steken. De computer kon niet meer worden gestart.

Ruim een jaar daarvoor leerde ik een jongen kennen die zich nogal had aangedrongen aan me op een gay-datingapp. Normaal maak ik snel contact en weet ik wanneer en met wie ik wel of niet een date wil. Maar deze keer was het anders. Ik bleef hem van me afhouden en pas na drie maanden chatten, waarin ik de rol van meester aannam en hij die van slaaf, ontmoetten wij elkaar. Eigenlijk was het heel leuk. Hij was twee meter lang en woog honderdvijftig kilo. Een reus van een jongen of man, daar zat hij tussenin, ook qua gedrag. Hij stotterde, wat hem nog jonger deed lijken en aantrekkelijker maakte voor me. Hij sprak me meteen aan met u en al snel met meester. We hadden heel goed contact en eigenlijk nog steeds, hoewel ik nu mijn twijfels weer heb.

Soms lijken dingen anders dan dat ze eruitzien, ik bedoel eigenlijk, je weet nooit of iets echt is. Dit zeg ik niet vanwege een of ander incident in mijn jeugd of incident door mijn geestelijke ziektes, zoals paranoia en manisch-depressieve stoornis, nee, ik heb het altijd interessant gevonden: de grens tussen waan en waarheid, het slechte en het goede. Ik kon nooit een keuze maken. Ik wilde altijd anders zijn, anders doen, puur uit interesse en nieuwsgierigheid voor het vreemde. Toch vreemd, want ik was heel bang als kind en durfde nooit 's avonds

achterom de achterdeur te nemen, omdat het daar donker was. Ik belde altijd bij de voordeur aan. Natuurlijk wisten mijn broers en zus dat en dan deden ze niet open, en moest ik alsnog achterom.

Als ik een angstaanval krijg, zal ik het u zeggen, want daar heb ik ook last van. Ik zal u alles zo eerlijk mogelijk vertellen, maar ik weet natuurlijk niet of mijn herinneringen verdraaid zijn of worden, door paranoia, angst, manie, depressie of een mix ervan. Vorige week las ik dat alle psychische ziektes zijn opgedeeld naar verwantschap, alsof de ziektes zelf genetische overeenkomsten hebben: angstaanval, een kind van paranoia. Meteen dacht ik aan de indeling van al het leven op aarde – de taxonomie – en vroeg mezelf af wie of wat er eerder was: een steur of een mens.

Als je het zo doortrekt, kan alles verwantschap tonen, zelfs de auto waarin je rijdt of in ieder geval een deel ervan. We spreken tenslotte van een auto-onderdeel en dat bestaat natuurlijk ook weer uit componenten en bestanddelen tot aan de kleinste kern en die kern komt ook in de mens voor. Kortom: wij zijn ook familie van de auto.

Niets is vreemd, we stemmen altijd wel met iets of iemand overeen als je ver terugdenkt. Dit vind ik het mooiste van het leven en daarom wilde ik altijd dingen anders doen. Toen ik Russisch studeerde en in 1988 naar Moskou ging om ook daar een halfjaar te studeren, vond ik dat niet vreemd genoeg. Nee, ik moest er ook nog balletles geven wat uitmondde in een contract als balletdocent op een dansacademie en een contract voor de Russische tv als choreograaf voor een film. Ik mocht er ook nog een rol in spelen waarvoor ze, ik pas na de inval van Rusland in Oekraïne begreep, een buitenlander hadden gekozen. Ik speelde er namelijk een Franse boerenjongen in die een vrouw verkrachtte en die later haar pooier werd en die zingt in de film: ‘Zolang én eer, én macht, én het recht, en alles te koop is.’

Vreemd, vreemder, vreemdst; vreemd woord eigenlijk: vreemd. Prachtig die Nederlandse taal, dat ben ik pas laat gaan inzien. Nadat ik Russisch goed onder de knie had, begreep ik pas goed dat en waarom elke stam van een woord zijn vertakkingen heeft en misschien wel bladeren: na, naar, naarstig, nader, benaderen, benaderbaar, onbenaderbaar, benaderbaarheid ... En die stammen zijn onvoorstelbaar tienduizenden jaren oud.

Ik vraag mezelf vaak af of taal ook genen heeft. Ik hoor weleens mensen lachen en dan denk ik aan het geluid van vogels; moet je maar eens goed luisteren. Het luide schreeuwen van kinderen of babystemmen lijkt af en toe op gekrijs van bepaalde vogels. Ik hoor ook dat onze stemmen of geluid dat wij voortbrengen overeenkomst vertoont met dat van dieren en als dat werkelijk zo is, dan heeft onze stem of ons geluid ook verwantschap met alle geluiden die ons omringen: van dieren, regen, storm, orkanen, etc. en is onweergeluid misschien een broertje van vulkaangeluid als die uitbarst.

Waterslag! Daar was-ie weer en behoorlijk luid. Toch vind ik het vreemd dat de luide waterslag het alleen doet als ik achter mijn bureau zit. Hij komt vanuit de hal en als ik in de hal ben hoor ik nooit wat. Soms denk ik weleens dat de burens dit expres doen, maar ik weet dat alleen eenzame mensen de burens de schuld overal van gaan geven. En dat is ook wel begrijpelijk wanneer je kring kleiner wordt.

2

Zonet deed mijn computer weer vreemd – of wat is vreemd? De koeler begon enorm te draaien en te zoemen, zeg maar gerust als een kwaai kat te blazen. Die kat heeft trouwens meerdere werkwoorden voor zijn geluid: miauwen, spinnen, en dan blazen. Zouden wij dat nog kunnen? De computer dus: ja,

dan moet ik eerlijk zijn, deze is een van mijn weinige contacten nog met de buitenwereld. Dus waarschijnlijk ben ik net als dat eenzame mens dat de burens de schuld geeft van alles.

Maar die contactloosheid heb ik niet zelf opgezocht. Naar mijn weten is die begonnen - althans, pas echt begonnen nadat ik die jonge man, Rik heet hij, had ontmoet, die overigens op mijn computer een van onze privéporno's mocht editen. Daarna is de computer gecrasht. Ja, niet door onze porno – dat begrijp ik – maar door hem. En sindsdien heb ik problemen en ook met mijn nieuwe laptops en mobiel. Ja, ik ben oud en eenzaam en heb paranoïde, maar daarvoor slik ik medicijnen die goed werken. Rik, met wie ik toch af en toe nog date, zegt wel eens als ik vreemd ga praten: 'Neem maar je medicijnen.' Dat doe ik dan ook wel, maar vaak denk ik dan: jullie moeten niet alles aan mijn ziekte toeschrijven. Sommige incidenten zijn echt vreemd, zoals je wachtwoorden verwerkt te zien in profielenamen op een gay-datingapp die mij bezocht hebben.

Om heel eerlijk te zijn zal ik voortaan sommige "vreemde" dingen niet meer noemen, want iedereen weet dat ik last heb van paranoïde gedachten.

Ik heb enkele malen naar de politie gebeld en gemeld dat ik aangifte wilde doen, omdat ik Rik niet honderd procent vertrouwde. Een keer had de politie me uitgenodigd voor een intakegesprek met betrekking tot de aangifte. Hiervoor had ik screenshots gemaakt van vreemde incidenten op mijn computer. Maar ik stond goed en wel bij de balie en er werd meegedeeld dat het intakegesprek niet doorging, omdat het vermoedens betrof, dit terwijl ze mijn screenshots nog niet hadden bekeken. Er werd gezegd dat ik er via internet melding van kon doen.

Ik was teleurgesteld en heb meteen Rik uitgenodigd en hij kwam langs en we hebben een wilde nacht gehad. Wel heb ik hem verteld dat ik naar de politie ben geweest, omdat ik een vermoeden had dat hij met de incidenten te maken zou hebben.

Vreemd genoeg was hij niet beledigd, ook niet kwaad of verbaasd en we hebben gewoon goede meester-slaafsessies gehad. Steeds wanneer ik daarna onraad rook, kwam ik er toch weer op terug.

Ooit had ik eens via via een Duits profiel bezocht met als profielfoto – een man zittend op zijn troon – een “troonmeester”. Ik werd vriend van dit profiel. Hij had wel meer dan vijfhonderd bevriende profielen en allen jonge, veelal knappe jongens. Het intrigeerde me, dat was waarschijnlijk de reden dat ik vriend op zijn profiel wilde worden. We hebben verder niet gechat. Dit profiel bezocht vaak mijn profiel wanneer ik met iemand een lange chat had, vaak iemand uit Bulgarije of Tsjechië, maar ook vaak uit Duitsland. Deze chats waren vaak om stoer te doen voor elkaar door elkaar met de meest perverse fantasieën te bestoken, waarin ik met het ene profiel de meester was en het andere profiel weer de slaaf kon zijn. Vaak gingen de chats heel ver: over totale controle, vernedering met veel pijn en zweepen of andere instrumenten, ontvoering, opsluiting en nog veel verder.

Ik was nog vergeten te zeggen dat ik ook de Scapino Dansacademie heb doorlopen, ik zeg doorlopen, want ik heb het beëindigd met een getuigschrift. Ik wilde Russisch gaan studeren en daarvoor ging ik avond-vwo volgen met alleen talen: Nederlands, Engels, Spaans, Frans, Duits en Russisch. Je hoefde maar zes vakken te doen. Ik had namelijk, voordat ik naar de balletacademie ging, lts gedaan, elektrotechniek; dus ik kan ook als elektricien nog wat voor u doen.

Voor mij was niets vreemd; ik stond pirouettes te draaien in het elektrotechniekpraktijklokaal. En toen ik er mijn diploma moest ophalen en daar in de grote aula naar voren liep, begonnen alle medeleerlingen van de hele school te loeien – over geluid en taal gesproken – en terwijl ik naar voren liep naar een lange tafel, waarachter vandaan alle leraren van de school mij aan zaten te kijken, wist ik dat ik iets moest doen; er heerste

een spanning en het geloei van achter mijn rug werd luider en luider en de blikken van de leraren doordringender en doordringender. Een eenmaal aangekomen bij de tafel om mijn diploma te ondertekenen maakte ik een triomfantelijke balletbeweging door mijn rechterarm omhoog te bewegen en bovenlichaam een halve draai naar de jongens toe met mijn hoofd schuin naar boven gericht, en daarna begon iedereen ontzettend te lachen. Ziet u: niets is vreemd!

3

Zo'n tien jaar geleden heb ik misschien wel mijn grootste liefde ontmoet – een Fin uit Amsterdam, Ron heet-ie. Of je van liefde kunt spreken weet ik niet, want we hebben tot nu toe alleen gedatet, maar daarentegen heel veel gespeeld. Een spel dat in het begin al onze interesse had. Hoewel ik altijd wel wat met sm heb gehad, leek het nu serieus te worden. In het begin tastten wij elkaar af en ik weet nu nog niet wie tot wie heeft gemaakt. Wel wist ik dat hij de juiste was om ver mee te gaan en dat liefde ook in pijn kan zijn. Na onze eerste date kocht ik meteen een leren pet voor hem en een leren jockstrap. Boots had ik al en heel wat attributen, waaronder een sling die altijd klaar hing wanneer hij kwam. En ik had aan het plafond in de balken wat haken gemonteerd. Al snel bleek het wie de meester en wie de slaaf was of moest zijn: Ron de meester en ik de slaaf. Voor hem was het misschien duidelijk, maar voor mij niet, ik was namelijk ook vaak dominant. Nu moest ik eraan geloven of van genieten, dat weet ik nog steeds niet. Wel gingen we al snel verder en ik kocht al zwaardere zwepen.

De eerste date was in de nacht van de aanslagen in Parijs op 13 november 2015 dat we elkaar voor het eerst zagen. Dit weet ik nog, omdat ik vorig jaar voor de politie de whatsappchats van Ron en Rik heb gekopieerd, dit zijn de enige chats

die ik nog heb, de andere chats zijn later verwijderd, zo waren er ook vaak foto's verwijderd van mijn mobiel. En Rik heeft als enige toegang gehad tot mijn mobiel.

Weer de luide waterslag!

Gisteren leken mijn chat-contacten op de gay-datingapp me weer eens afgesloten te hebben, ik kon geen contact maken en vooral die contacten waarmee ik al een goede band had opgebouwd negeerden me. Of word ik geband?

Weer die waterslag!

Nu heb ik meer zin een gedicht te schrijven dan hiermee door te gaan. Als ik een gedicht voel opkomen, dan moet ik snel naar papier grijpen voordat ik de beginregel en het vervolg ervan kwijtraak. En wanneer ik in het Vondelpark loop en de eerste regel van een gedicht komt in mij op, dan probeer ik deze te onthouden alsook de volgende versregels. Vaak onthoud ik zo'n vier regels en die blijf ik dan repeteren tot ik thuis ben en ze op kan schrijven. Vreemd genoeg is dan vaak de – hoe je het ook noemt – *flow* weg. Nu hoor ik u zeggen: 'Dan neem je het toch op, op je mobiel.' Ja, dat weet ik, maar ik denk ook vaak: als je het niet kunt onthouden, dan is het niet goed genoeg.

Ik voel me nu geheel bevrijd van al mijn geestelijke ziektes, maar ik weet dat ze elk moment weer kunnen opkomen – wel als mijn trouwste vrienden inmiddels. Soms zoek ik ze juist op. Ik ga dan bijvoorbeeld, doordeweeks 's avonds, naar een bar rond elf uur en blijf er tot sluitingstijd, vier uur. Vaak zie ik de meest trieste taferelen – de zelfkant van de maatschappij. Hoor ik ook daarbij? vraag ik mezelf dan af. En de laatste tijd wordt dat antwoord al vaker: 'Ja! Ik ben aan het afglijden.'

Rik zou vandaag appen en we zouden elkaar misschien ontmoeten, maar ik ben nu aan het schrijven, dus mocht-ie appen, dan zal ik afzeggen. Het zou weer de zoveelste nacht worden tussen meester en slaaf, hoewel dat spel met Rik niet zo hard gespeeld wordt. Nee, met meester Ron gaat het er pas echt hard aan toe. Bovendien houd ik van Ron. Tegenwoordig slaan

we het zwepen al vaker over of alleen tijdens de eerste sessie en dan beginnen we een sessie waarin hij trapt, in mijn gezicht slaat en tegen mijn kruis bokst, dit doet hij ook vaak wanneer hij me neukt. Ik daag hem daartoe ook wel uit.

Elke dag denk ik wel aan taal of zoek ik woorden op en bekijk ik de etymologie ervan. Taal of, misschien beter gezegd, taligheid is voor mij als een God of godheid, elke dag moet ik aan hem of haar denken, haar voelen door stembanden, door haar keelklanken; hoe zij mijn tong beweegt, mijn lippen aanraakt; hoe ze bijna kan fluiten wanneer ze een s zegt, wanneer ze gromt diep achter in de grot van mijn mond. Taal blijf een mysterie, wel ben ik ervan overtuigd dat we er binnenkort veel van zullen ontdekken door via AI allerlei data met elkaar te combineren.

Vorig weekend toen Ron hier was, spraken we over het Fins en de Fins-Oeegrische talen, wat de oorsprong ervan is – uit de Oeral. We kwamen tot de slotsom dat het toch vreemd is waarom de Hongaren in Hongarije zijn gebleven en de Finnen zo nodig naar het Hoge Noorden moesten gaan. Ikopperde dat het misschien wel was door achtervolging van een of andere stam. Enfin, taal blijft boeien en heeft nog zoveel meer aspecten in zich dan de klank, geschiedenis, geschriften, het gesproken en gezongen woord, literatuur, AI-taalmodellen ... We komen er binnenkort veel meer over te weten – de oertaal.

Vaak besef ik dat ik tevreden moet zijn met wat ik heb en kan: een bedrijf in Spanje dat ik startte nadat ik er eerst een huis had gekocht in het centrum van een bergdorpje. Ik verhuurde dit en mijn gasten zaten op het terras. Zo zag iedereen in het dorp dat mijn huis veel huurders had. En zo werd aan mij gevraagd: ‘Marcelo! Kun je ook niet onze vakantiehuizen verhuren?’ En zo ben ik begonnen. Op mijn hoogtepunt, in 2010, had ik meer dan honderd villa’s waarvoor ik in mijn eentje de verhuur en marketing regelde, alle contacten onderhield en de acquisitie tot het fotograferen van de villa’s aan toe deed.

De computer begint weer te blazen als een kat!

In 2011 kocht ik een heel mooi appartement in het centrum van Amsterdam in de Grachtengordel. Het was tijdens de bankencrisis. Mijn vrienden zeiden dat ik het niet moest doen en dat de huizenprijzen nog meer naar beneden zouden gaan. Ik kan me goed herinneren: ik reed door de net donker geworden stad, na bezichtiging van het appartement, en zag de crisis in de stad hangen – het zag er niet vrolijk uit. Ik reed naar mijn appartementje in de Jordaan van zesentwintig vierkante meter en ik besloot in mijn eentje, fietsend door de donkere stad, het nieuwe appartement van honderd vierkante meter te kopen. Tien jaar later was het het dubbele waard.

Een paar weken geleden ontmoette ik een merkwaardige man via de datingapp. Hij kwam binnen en leek op een junkie. Achteraf bleek hij tandarts te zijn, zei hij. Ik heb toch seks gehad met hem en heb mijn meest perverse fantasieën met hem gedeeld, terwijl we speelden. Ik was de meester en hij de slaaf. De fantasieën gingen zo ver dat ik ze hier niet alle neer zal typen, maar één wil ik naar buiten brengen. Ik had het tijdens mijn fantasie over sniff movies, waarop mijn slaaf mij direct corrigeerde: ‘Het zijn snuff movies.’ Dit zijn movies waarin, al dan niet in opdracht, door sm-spel tot de dood wordt gemarteld. Dit kan ook in opdracht zijn van de gemartelde zelf.

Hoewel ik rood haar heb, ben ik daar vroeger niet erg veel mee gepest. Natuurlijk werd ik weleens uitgescholden voor “rooie biet” of “vuurtoren”, maar dan zei ik altijd terug: ‘Je bent nog niet kleurenblind.’ En dan wisten ze niet meer wat ze moesten zeggen. Dat kon ik dan zeggen op sterke dagen die ik had, want er waren ook zwakke dagen. Achteraf gezien was ik waarschijnlijk toen al enigszins manisch-depressief. In hoeverre kan een kind manisch-depressief zijn? Wel wist ik toen al dat ik sterke dagen en zwakke dagen had. Op sterke dagen kon ik de hele wereld aan, stond ik op stoelen, zong ik voor een groep, maakte ik iedereen aan het lachen en mezelf tot het

middelpunt van de belangstelling. Maar op zwakke dagen, dan moest ik uitkijken, dan kon ik van alle kanten geraakt worden. Was dit niet manisch-depressief, dan waren het wel stemmingswisselingen.

4

Nog steeds lijkt ik te zijn geband of in ieder geval te zijn geblokkeerd op de gay-datingapp. Het lijkt erop dat er voor mij bepaald wordt met wie ik contact mag hebben. De laatste dagen appt mij een jongen die me vaker heeft geappt en die me steeds vraagt leren kleding van mij aan hem af te staan – ik wil geen contact met hem – en een man, met wie ik al eens seks heb gehad, antwoordt mij niet meer, terwijl ik eerst zijn profiel aan Ron heb laten zien. Zou Ron hier een rol in kunnen spelen? vraag ik mezelf af, zou Ron jaloers zijn? Ben ik jaloers of is mijn meester Ron jaloers?

Tijdens de laatste Kerst kreeg ik bezoek van mijn zus en mijn broertje. Althans, ik had ze uitgenodigd, omdat mijn broertje weer contact met mij had opgenomen na jaren dat wij elkaar niet hadden gezien en mij toen uitgenodigd had. Ik was erg angstig en verward, ook vanwege de spanning ze na zoveel jaar weer te ontvangen in mijn huis. Ik had veel over hetgeen mij achtervolgt gesproken en wat me bezighield: over de computercrash, de vreemde incidenten en over Ron en Rik. Dit is niet verstandig van me geweest om hier zo over uit te weiden; je belast je omgeving ermee. Maar ik heb smalltalk verleerd, kon ik maar gewone dingen vragen, al zou het de weg zijn. Ik zou dolgraag een praatje willen hebben met een vriend of vreemde over het weer, maar ik duik meteen de diepte in; ‘Ja, lekker weer,’ wordt: ‘Wat maakt het uit.’ Soms kan ik alleen al met mijn blik iedereen van me wegjagen en nog geeneens met mijn blik, al met mijn verschijning in een bar, bijvoorbeeld, kan

ik deze bar doen leegstromen: ik kom de bar binnen, het is gezellig en druk, er wordt volop gepraat aan de bar zelf en in de darkroom gevoosd, ik bestel bier en kijk om me heen, blikken die mijn blik raken beginnen strak te staan, ik loop door de bar, iedereen die mij volgt verstart van houding; ik treed de darkroom binnen, iedereen stopt met vrijen; ik ga weer terug naar de bar, bestel mijn tweede bier en de bar is bijna leeg.

Het is me vaak gezegd dat wanneer ik ergens binnenkom dat iedereen naar me kijkt, en dat voel ik. Dit is heel leuk op sterke dagen – wanneer ik een bar vol kan laten lopen – maar niet op zwakke dagen.

Na het bezoek heb ik mijn broertje geappt en me verontschuldigd dat ik zolang op de praatstoel zat. Ik denk vaak eraan mijn broertje, die ook gay is, weer op te nemen in mijn testament.

Al ruim een week heb ik geen reserveringen meer ontvangen. Gisteren en vanmorgen haperde mijn e-mailaccount. Er kwam steeds weer een melding dat ik mijn wachtwoord voor het bedrijfsaccount moest opgeven. Ik dacht dat het waarschijnlijk aan mijn server zou liggen om maar niet in een paranoïde aanval te geraken. Maar het is wel vreemd – zo lang geen reserveringen – dat komt bijna niet voor. Ik weet dat ik aan het afbouwen ben richting ouderdom, maar ik heb nog heel wat huizen en heb er ook nog eens de laatste vrije weken van als last minute aangeboden.

Ron en Rik hebben elkaar ontmoet, ongeveer een half jaar geleden, in mijn appartement en dat ging heel vreemd alsof ze van elkaars komst bij mij op de hoogte waren. Normaal maak je een duidelijke afspraak met iemand. Maar we waren gewoon aan het appen op een vrijdagmiddag rond vier uur, en opeens waren Ron en Rik in mijn huis. We begonnen als twee meesters met een slaaf, maar Ron vond het niet goed dat ik een meester was. Althans, dat idee had ik, en dwong me ook slaaf te zijn en dat kon ik niet weigeren. Met Rik bleef ik meester, ook daarna.

De avond liep niet goed af en Ron ging naar huis. Ik zag dat Ron en Rik elkaar al kenden. Dan word ik jaloers, het is die jaloezie die mij een spanning geeft die opwindend is en angst aanjaagt. Het is de spanning die ik ook voelde als kind toen ik angstig was. ‘Waarom zoek ik die angst op? Waarom laat ik het gebeuren? Waarom daag ik het uit en speel ik ermee? En vooral, waarom ga ik er steeds verder mee?’

‘Zeg maar tegen Ron dat ik nog niet dood ben,’ wilde ik zojuist naar een man met “vierentwintig centimeter” appen die, sinds ik zijn profiel aan Ron heb laten zien, niet meer of totaal anders reageert op mijn berichten. Zo ook heb ik eens een chat met iemand gehad die mij meldde dat ik van hem, met profielen uit een bepaalde buurt, niet meer zou mogen chatten, als hij zou winnen in een vechtpartij. Het was een profiel dat als kick had met elkaar te vechten, en alleen te vechten. Ik vroeg hem welke buurt het betrof en hij antwoordde: ‘De Pijp.’

Pijn maakt in de hersenen stofjes aan die verdovend werken. Dat merk ik altijd nadat Ron me hevig heeft gezweept. Ben ik dan zo slecht en ziek? En hoever wil ik en kan ik ermee gaan. Waarom heb ik met wildvreemden, in vooral Oost-Europa, mijn ontvoerings-, pijnigings- en folterfantasieën gedeeld? Ben ik de enige die dat doet? Moet ik ermee uit de kast komen? Ik geloof het niet, ik geloof dat er veel meer mensen zijn met nog veel donkerdere fantasieën en dan sluit ik Mr. Kremlin niet uit, erger nog, hij praktiseert ze volgens mij. Of ga ik hier ook te ver mee? Zo wordt natuurlijk nooit je werk uitgegeven, als niet de laatste resten van een domineesprek erdoorheen te lezen zijn.

5

Het was met mijn vriend Iwan en na mijn studie, rond 1990, dat ik drugs begon te gebruiken. Dit was altijd met

iemand. Was het niet met Iwan zelf, dan wel met iemand anders. We leidden een losbandig leven en gingen vaak naar de kroeg. Iwan woonde inmiddels bij mij in Amsterdam en was met een vriendin van mij getrouwd, omdat je je toen nog niet als gay-stel kon laten registreren.

De relatie met Iwan duurde vier jaar, daarna heb ik hem een tijd niet gezien en later werd hij een gewone vriend, totdat hij met zijn jeugdvriendin Katja trouwde die net als Iwan ook een Kremlinist is. Tijdens een Oud en Nieuwjaarsviering, het moet 2018 zijn geweest, waar Katja ook bij was, zag ik haar na twaalf uur 's nachts op haar mobiel naar de toespraak van Mr. Kremlin kijken en ze sloeg een orthodox kruis met haar hand, terwijl ze Mr. Kremlin aankeek. Toen begreep ik dat het diep zat en dat praten geen zin meer had of ruziemaken daarover.

Het lijkt erop dat ik op internet al meer in een fuik word gelokt. Het is alsof door iemand bepaald wordt met wie ik contact mag hebben op gay-chatapps. Ook heb ik de afgelopen maanden berichten, vooral uit Duitsland, ontvangen met duistere uitnodigingen, ik was toen ver heen qua drugsgebruik, dus ging ik erin mee en stond, zowaar, op het punt naar een van die duistere profielen af te reizen. Ik had het adres al opgezocht dat mij werd gegeven en de treinroute al uitgestippeld en me zelfs met angstige spanning, die letterlijk en figuurlijk zich meester van mij maakte, verheugd op de ontmoeting met die wildvreemde dominante meester uit Duitsland die me al allerlei opdrachten had gegeven. Dit was trouwens niet de eerste keer dat ik zo'n verzoek kreeg, maar steeds hielpen mijn paranoïde hersenspinsels mij op het laatste moment daar niet op in te gaan. Wel voelde ik het verlangen mij helemaal over te geven aan iemand. De pijn die ik met Ron ervoer was me te mild geworden en bovendien kwam het met Ron nooit tot gehele overgave. Ik wilde totale overgave voelen, 24/7, tpe, wat betekent *total power exchange*. Vaak betreft dat niet alleen het spel, maar eigenlijk je hele leven, je financiën, je bezit, je tijd ...

Op mijn drieëntwintigste kocht ik, begin jaren tachtig, een appartement in Amsterdam-West. Ik had toen een vriend. Het was crisistijd en er was hoge werkeloosheid, onder vooral jongeren. Maar ik had een vast inkomen voor veertien balletlessen die ik in twee dagen gaf en verdiende er twaalfhonderd gulden mee. Hierdoor kon ik een hypotheek krijgen van twintigduizend gulden. Althans, daar moest wel voor worden gebeld door mijn vriend. Ik voorvoelde namelijk dat het niet door zou gaan. Mijn vriend belde het Bouwfonds, de hypotheekverstrekker, en zei brutaal dat hij de vriend was van mij en dat hij ook mee zou betalen. Hierna was alles rond. Het bellen was echter een grote gok, want in die tijd was het zeker niet door iedereen geaccepteerd: twee mannen die gingen samenwonen.

Zo kwam mijn vriend mij een keer ophalen toen ik op een verjaardagsfeest van mijn oma was. Mijn oma zei op zijn Aker-sloots: ‘Wat een pittige jongen.’ En de generatie onder haar, van mijn tantes en ooms, keek alsof ze wilde zeggen: ‘Moet dat nou hier.’

Ik heb over mijn homoseksualiteit nooit moeilijk gedaan, maar ik moet ook wel zeggen dat er een groeiende tolerantie heerste ten opzichte van de acceptatie ervan. Nu heerst er een afnemende tolerantie.

Het was zelfs modern en vooruitstrevend om een gay-stel onder je vrienden te hebben of als gasten uit te nodigen. Zo hebben wij een weekend gelogeed bij de ouders van een vriendin van mij. Het was leuk, daar niet van, maar toch kon ik me niet aan de indruk onttrekken dat zij, buiten hun moderne villa en keuken om, ook op dit vlak toen vooruitstrevend wilden zijn. En toch ook waren zij moedig, omdat aids zijn intrede had gedaan.

Eigenlijk weet ik mijn hele leven al dat ik homo – zo noem ik het zelf nog, misschien wat grof – ben en op mijn twaalfde, toen ik begon te puberen, was voor mij alles duidelijk en verlangde ik al naar seks met een man. Ik weet nog dat ik toen

alleen uit Alkmaar van school fietste naar Akersloot en bij iedere scooter of bromfiets die me passeerde, dacht: die gaat me pakken. En dat gebeurde pas op mijn zeventiende nadat ik in Schagen, waar ik toen woonde, op zoek was in het telefoonboek naar een sauna voor mannen in Amsterdam, want ik voelde dat die er moest zijn, en alle sauna's ging afbellen met de vraag: 'Wanneer is de sauna open en het is toch geen sauna voor homo's?'

Totdat er een vrouw, die me doorhad, antwoordde: 'Nee, dan moet je de "Thermos" hebben' – ik meteen de Thermos gebeld en op de trein gestapt en binnen drie uur was ik met vier mannen naar bed geweest.

In 1989 keerde ik terug uit Moskou met drie geslachtsziektes: gonorroe, syfilis en hiv. De eerste twee waren na korte tijd genezen, de laatste bracht me in die tijd in een donkere, maar uitgelaten omgeving, alsof er een raster voor mijn blikveld was geplaatst. Maar ik ging nog meer feesten, nam nog meer drugs, nog meer seksparty's, nog meer genieten, want je gaat toch dood. En er gingen velen om me heen dood, het was alsof je ze kon zien vallen, als op een slagveld. Ik ging in die tijd zo'n driemaal per week naar een leerkring, de Argos Bar, waar het niet zo nauw werd genomen met safe-seks en ik deed dat trouwens ook niet. We dansten met zijn allen de dodendans, we speelden Russisch roulette en we tartten het noodlot. Totdat er in 1996 een trial werd gestart met de triple-therapie waaraan ik mocht deelnemen, omdat ik aan de juiste criteria voldeed. Deze triple-therapie bleek het ei van Columbus te zijn en de hele wereld haalde opgelucht adem.

Net voor de trial wist ik dat ik dood zou gaan, ik was vaak ziek en had ontstekingen en slikte gemiddeld een tot twee antibiotica's per maand. Op een dag lag ik in bed met de zoveelste ontsteking en voelde een enorme rust over me heen komen alsof ik me overgaf aan de dood. Mijn hele lijf was ontspannen en dat wat pijn deed was er niet meer. Ik gaf mezelf in

mijn hoofd over aan de dood. Ik was er klaar voor. En nadat ik fysiek niet meer dood kon gaan, wilde ik nog steeds dood in mijn hoofd en deed mijn eerste zelfmoordpoging waarna ik alsnog in het ziekenhuis kwam te liggen.

Vreemd, ik moest toch blij zijn met de nieuwe levensperspectieven, ik moest toch gaan genieten en het leven omarmen, maar dat kon ik niet meer. Ik kon wel genieten toen ik wist dat ik dood zou gaan.

6

Ron heeft al een week niets van zich laten horen, terwijl hij vorige week twee dagen na elkaar mij bezocht heeft en wij gespeeld hebben, wat er weer al heftiger aan toe ging. Na bijna tien jaar dat ik hem ken, ontwikkelt onze sm-verhouding zich nog steeds. Het gaat nu van zwepen over in slaan en stompen. Vaak ben ik bang voor gekneusde ribben of zelfs botbreuken.

Het is net alsof je iets illegaals doet wanneer je harde sm-seks hebt. In principe is dat ook zo, alleen wordt er geen aangifte van gedaan en ermee ingestemd. Met Ron heb ik het ook weleens over 24/7 en tpe. Hij antwoordt dan niet op de app, hij appt trouwens de laatste tijd helemaal niet meer, alleen als hij langs wil komen.

Ik ben verslaafd aan pijn en aan de stofjes die het vrijmaakt in mijn brein die door geen drugs of andere medicatie te vervangen zijn. Het zwepen, de slagen, het beuken, het is niet alleen de psychische vernedering, maar ook de echte fysieke straf. Ik heb nu een leeftijd bereikt dat ik alleen interessant ben voor meesters als ik als slaaf extreem ver kan gaan. Ik kan veel verder en wil veel verder. Vaak denk ik aan brandmerken met een merk van mijn meester of cijfers van mij als slaaf.

Ron weet dat ik heel ver kan gaan en verder wil, en hij weet ook dat ik verslaafd ben aan pijn en volgens mij isoleert

hij mij op een of andere manier. Misschien kent hij of is hij de moderator van de datingapp en laat of kan hij alle profielen zo instellen dat de meesters mij niet te zien krijgen. Zo weet hij dat ik een lange tijd geen pijn heb gehad. En hoe langer die tijd wordt, hoe groter de pijnzucht en het verlangen overmeesterd te worden en dan niet door hem misschien, maar misschien wel door een meester uit bijvoorbeeld Duitsland die mij uitnodigt een weekend naar hem te komen ...

Anderhalf jaar geleden toen ik problemen had met mijn gecrashte computer had ik een document nodig uit mijn mappenkast, waar ik al een geruime tijd niet in had gekeken, en kwam tot de ontdekking dat al mijn papieren documenten zó netjes waren opgeborgen, zo netjes kon ik ze niet achtergelaten hebben. Er was voor mijn gevoel in gekeken: de aankoopbewijzen, hypotheekakte, eigendomsakte van mijn appartement, diploma's en dergelijke. En mijn pasfoto's waren weg die ik altijd bewaarde op een bepaalde plek. Op mijn computer waren de "recente" documenten niet door mij ingezien. Er was een commissieoverzicht bij van mijn bedrijf, er was een scan bij van mijn paspoort en er was een overzicht bij van mijn bankrekeningen en de leveringsakte van mijn appartement met alle voorwaarden die ik al jaren niet had ingezien. Ik liet het allemaal over me heen komen, wetende dat dit een begin zou kunnen betekenen van een einde.

Rik is de enige geweest die hier geslapen heeft en die toegang heeft kunnen hebben tot al deze fysieke en digitale documenten. Ik nam meestal een slaappil in om in een diepe slaap te geraken wanneer hij ook zou gaan slapen. Hij zou ook een en ander hebben kunnen inzien en raadplegen. Ik heb vaak tijdens het spelen tegen hem gezegd – en ik speel graag open kaart: 'Ga niet voor het kortetermijngewin, ga voor het resultaat op lange termijn.' Dit zei ik, met de kennis van mijn bedrijf, tegen hem zoals een vader tegen zijn zoon die nog moet

beginnen met zijn carrière, met in mijn achterhoofd dat hij al mijn documenten kon hebben ingezien.

Ik heb Rik veel advies gegeven, zelfs hoe hij mijn meester moest dienen, wat voor kleding hij aan moest, hoe hij zich gedragen moest, ik heb hem in twee jaar eigenlijk getraind tot de perfecte slaaf voor mijn eigen meester. Ik had daar ook altijd de fantasie bij dat zij stiekem met elkaar seks hadden buiten mijn weten om en voelde dan diezelfde spanning en angst die mij jaloers maakt, maar ook opwindt. En volgens mij zijn ze ook bij elkaar, elk weekend. Ik heb zelfs Ron vaak foto's en video's van Riks vorderingen als slaaf gestuurd met het bericht dat ik slaven voor mijn meester aan het trainen ben. Ook Rik heb ik duidelijk gemaakt dat ik hem als slaaf aan het trainen ben voor de grote meester Ron: Masterboss. En ik zou dan zijn meesterslaaf zijn.

Ik wist toch dat hij met iedereen wilde die ik had gehad, hij stelde me nooit vragen, alleen naar mijn profielen waarmee ik chatte vroeg hij, ook ging hij na of kon hij nagaan met wie ik was via de locatie op elk profiel.

Ik heb het zelfs verteld aan beiden dat ik het opwindend vind als zij met elkaar seks zouden hebben en dat mijn jaloezie en angst me de psychische vernedering gaven die ik misschien ook nodig had. Maar ook heb ik Rik eens gezegd dat ik ze wat zou aandoen als ze samen seks zouden hebben, wetend dat ik hier toch te plichtsgetrouw voor ben.

Vaak vraag ik me af of snuff movies echt zouden bestaan en ik me echt tot de dood aan toe zou kunnen overgeven aan een meester en laten martelen.

Vorige week tussen de bezoeken van Ron door ben ik op bezoek geweest bij een vriendin van me die ik zo'n twee à drie keer per jaar zie. Ze heeft vorig jaar eens tegen mij gezegd dat ze niet gelooft dat Rik het was die de vreemde incidenten op mijn laptops veroorzaakt, maar dat ze waarschijnlijk door mogelijk slecht beveiligde gay-datingapps waren veroorzaakt. Ook

geloofde ze niet dat Rik in mijn paperassen zou hebben gekeken, ze zei me: ‘Je bent altijd al geordend geweest.’ Ook kwam ze tot de conclusie dat de eigenaardigheden met de datingapps cyberpesten moest zijn geweest. Tijdens het bezoek gaf ik haar mijn nieuwe dichtbundel *Later*, die ze direct terzijde schoof, en mijn poëtische novelle *Ueto*, die ze wel oppakte en waarover ze meteen vragen begon te stellen. Ze sprak verder over haar gezondheid en ik weer over Ron en Rik. Ook spraken we over mijn drugsgebruik.

Die oertaal die alles samenbrengt; mensen, steden, landen, vijanden, vrienden, geliefden, geneugten, gezwiep, gezwam ...

Zal de wetenschap de oertaal kunnen achterhalen, en wanneer, welke klanken, welke woorden, ...? En dat nog voor mijn dood. Ik hoop in ieder geval tot mijn eenentachtigste te kunnen leven, maar dat is op mijn hypotheek gemunt – ja, ik zie het mezelf tikken en ik hoor u denken – overigens heb ik er ook al een groot deel van afbetaald en had geen volledig hypotheek nodig.

In achttien jaar dus – de oertaal blootgelegd? Weer een illusie minder!

Vroeger als ik weer een nieuwe plaat had gekocht van Jacques Brel of Barbara of van Leo Ferré en ik een mooi lied ervan beluisterde waarin ik helemaal opging en er daarna elk woord dat ik niet kende van opzocht en even voor mezelf een vertaling maakte, was de illusie daarna weg. Althans, het chanson had niet meer die impact die het had na de eerste keer het te hebben beluisterd. Ik ben later meer van de chansons van Barbara en Ferré gaan houden, omdat die zwaarder waren en meer overeenkwamen met mijn depressies die zo na mijn twintigste de kop opstaken. Dat weet ik, omdat ik vorig jaar in de Jellinek-kliniek een intakegesprek had over de mogelijkheid van een ontwenningstraject en men mij meldde dat ik al op mijn twintigste bij de ggz onder behandeling was met psychische problemen. Ik was verbaasd want ik was dit vergeten, wel kan ik me

goed herinneren dat ik rond 1998, na een zelfmoordpoging, bij de crisisdienst werd opgenomen. Maar tot mijn verbazing was ik op mijn twintigste toch ook al echt depressief. Wel kan ik me mijn zware buien nog herinneren en dat ik stopte met de Scapino Dansacademie, omdat ik echt wilde gaan studeren. Dansen lag mij wel en deed ik heel graag, maar de Scapino Dansacademie was toch meer een opstap voor me om vanuit Schagen in Amsterdam de wereld te verkennen, hoewel ik er met veel plezier aan terug kan denken – het dansen. Alleen had ik aanleg wat dik te worden en dat veroorzaakte al snel anorexia-problemen, die resulteerden een keer in een afvalrace van tien kilo, na een ernstige keelontsteking, waardoor ik al was afgeval- len. ‘Zou ik toen al hiv hebben gehad?’ vraag ik me nu pas af. Het was wel rond 1981 toen de eerste artikelen in de krant verschenen over een dodelijke ziekte in New York.

7

Moskou was voor mij de mooiste tijd in mijn leven, ik was er van half 1987 tot half 1989. Hiervoor was ik al een paar keer in Moskou geweest; op mijn zeventiende als toerist en op mijn vierentwintigste voor een gidsje over Moskou. Voor dit gidsje moest ik het centrum rond het Bolsjojtheater verkennen, want ik had de opdracht gekregen de nummers van huizen te noteren, maar die nummers kon ik niet vinden, dus besloot ik een plattegrond van het centrum uit te tekenen met vermelding van wat zich daar bevond voor zover dat te zien was. En terwijl ik aan het tekenen was – het was in de tijd van de Koude Oorlog – kwam een militie-agent op me af en vroeg me wat ik daar deed en ik antwoordde in mijn toen nog vwo-Russisch: ‘Ach, het is voor een gids voor Letland.’

De militie-agent antwoordde terug: ‘Goed.’

Vanaf het jaar 2000 kwam er veel harde gay-porno vanuit Rusland vrij op het internet. Ik verbaasde mij over het feit dat dat zomaar mogelijk was. Je kon het zo gek niet verzinnen of het kwam wel uit Rusland. Ik kreeg toen een vermoeden dat dit oogluikend van boven werd gadeslagen en goedgekeurd. Maar door wie is natuurlijk moeilijk te zeggen.

Mr. Kremlin kwam in 2000 aan de macht, net nadat ik gestopt was te werken als tolk/vertaler Russisch. Ik vond de sfeer niet meer goed; ik was inmiddels gaan tolken voor ministers, burgemeesters en halve oligarchen die hier hun joint ventures – waarvoor ik de bedrijfsbescheiden vertaalde – oprichtten en dachten hier veilig te zitten onder de hoede van het Internationale Gerechtshof.

Ik heb vandaag tot nu toe, het is bijna negen uur in de avond, geen last gehad van angst- of paranoïde aanvallen, ik heb me ook niet beziggehouden met de datingapps, zo-even zag ik wel een chat van een jongen, van weer vierentwintig jaar, die volgens mij op mij is afgestuurd. Ik heb al eerder contact met hem gehad, maar ik geloof dat hij in opdracht werkt, zoals velen die me de laatste tijd hebben bezocht nadat zij het initiatief namen tot een date. Er klopt iets niet. Als ik later op deze situatie zal terugkijken, dan zal ik denken: dat ik dat toen niet heb doorgehad. Eens wordt alles duidelijk, alle verbindingen komen tot stand zoals ook de oertaal zijn verbindingen bloot zal leggen.

Op het moment dat de beul, die mij komt martelen, voor me staat, zal ik de gasten herkennen die komen toekijken. Zij zullen lachen als duivels, de beul gaat zijn gang, hun wrok zal zich in mijn wonden bijten als het zout van een oceaan; de beul gaat zijn gang, zij vragen om meer, om harder, grover en scherper, de beul gaat zijn gang, zij draaien zich om en laten me liggen.

Of wanneer mijn bedrijf en appartement me worden ont-nomen, nadat ik er toch op ingegaan ben iemand te bezoeken